

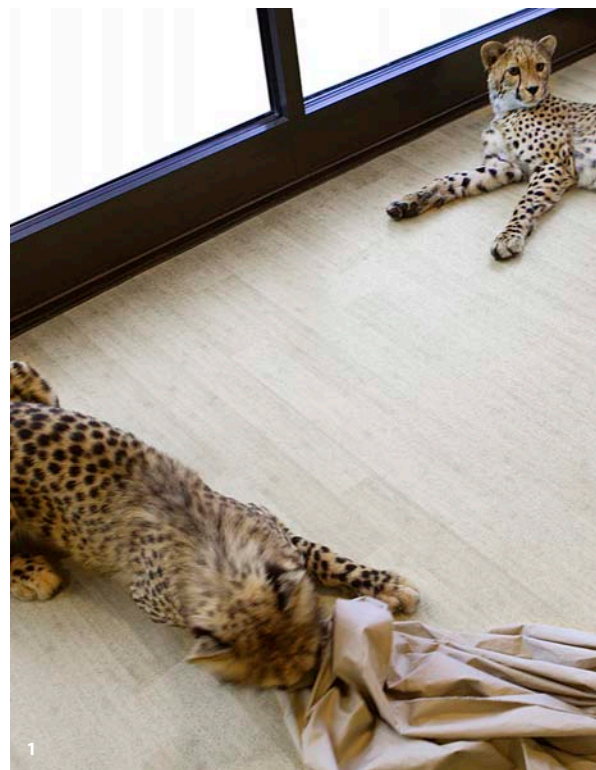
Sónar 2016: techno(logia) total

Una cita apuntada en roig i subratllada dues o tres vegades a totes les agendes: el festival Sónar de música electrònica de Barcelona que tindrà lloc els dies 16, 17 i 18 de juny. De nit i de dia: sense clemència.

Reportatge d'Emili Payà

En aquestes mateixes pàgines, l'any 2012, en fer l'anàlisi de l'edició del festival Sónar d'aquell any, parlàvem de com la crisi econòmica que havia arribat com un autèntic tifó al nostre país havia obligat el festival a reconcentrar-se en ell mateix i –per poder mantenir la qualitat de la seua programació electrònica– a prescindir de les nombroses activitats paral·leles que en anys anteriors havien ampliat molt considerablement la seua programació: lamentàvem que havia deixat de fer l'edició simultània a Galícia, que ja no es programaven actes amb l'Auditori de Barcelona, el festival Grec o CosmoCaixa i –la retallada més important– que ja no se celebrava SonarMàtica, la molt potent secció dedicada a exposicions i tecnologia que Óscar Abril Ascaso havia dirigit amb encert des de 1997 fins a 2010.

Han passat alguns anys i, tot i que la crisi continua implacable, el festival Sónar ha sabut reinventar-se i trobar la manera de fer un pas endavant. I això ha estat possible gràcies a Sónar+D, un esdeveniment simultani al festival musical estricte dedicat a analitzar i fomentar les relacions entre la creativitat, la tecnologia i la indústria cultural. Basat en tres plataformes (un congrés, una àrea d'exposicions i una altra de negocis), compta enguany amb més de 4.500 professionals acreditats, procedents de 2.000 empreses de 50 països, que participaran en trobades de *networking*, conferèn-

2016 REBIS MUSIC, LLC / ALICE O'MALLEY

cies, taules rodones, exhibicions, demostracions, etc.

Cal destacar la presència del compositor, pensador i agitador cultural Brian Eno, que farà la conferència inaugural del congrés, o la del *hacker* i investigador en seguretat informàtica Jake Appelbaum, un dels pares de la xarxa lliure Tor i representant en el seu moment de WikiLeaks. És molt interessant també l'estudi de les relacions que s'estableixen entre artistes i científics i que interactuen a llocs tan extraordinaris com el CERN (el principal laboratori de física de partícules del món) o ALMA (Atacama Large Millimeter Array, el telescopi d'avantguarda de l'Observatori Europeu Austral que estudia la llum d'alguns dels objectes més freds de l'univers).

En l'apartat de les instal·lacions, un any més cal subratllar la col·laboració amb el festival de la Fundació Sorigué, que permetrà gaudir de l'obra immersiva *Earthworks*: cinc pantalles gegants instal·lades en ziga-zaga on es projectaran gràfics animats a partir de les dades sismogràfiques convertides en so, obtingudes de l'activitat que es produeix quan excaven amb màquines a Planta, el complex industrial de Sorigué a Balaguer (la Noguera). *Earthworks* és obra del duet d'artistes

1. Anohni.
2. Fatboy Slim.
3. Jean-Michel Jarre.
4. Panoràmica del Sónar de Dia.
5. John Talabot.

SÓNAR

ARIEL MARTINI / I HATE FLASH

SONAR

britànics Semiconductor (Ruth Jarman i Joe Gerhardt), que, precisament, han treballat també per al CERN de Ginebra, a més de fer-ho per a la NASA.

Si ens centrem, per fi, en la part musical, trobem casualment molts paral·lelismes amb l'edició de 2012 que comentàvem: si exceptuem l'oportunista Lana del Rey, els caps de cartell d'enguany són els mateixos que el 2012: New Order i el fumador de pursos Fatboy Slim (i Richie Hawtin i Laurent Garnier, però ells sempre hi són presents, són de la família). Els primers, New Order, ja els vam definir en aquell article de 2012: "la banda de Madchester que va endollar un sintetitzador al forat del cul del rock". Ara, i després de deu anys sense planxar, vénen amb disc nou sota el braç publicat per Mute, segell intocable, tot i que són molt millors les remescles que els han fet gent com Andrew Weatherall o Erol Alkan.

Norman Cook aka Fatboy Slim és tota una altra cosa: un macarró de Brighton que, a través de sessions multitudinàries, ha sabut fer ballar mitja humanitat amb els seus *big beats* agosarats. Un tipus amb més cara que esquena que coreografia el seu tema "Weapon of Choice" amb Christopher Walken fent el *funky* en la recepció d'un hotel es mereix el respecte

de qualsevol *clubber*, que no podrà perdre's la seua sessió el dissabte a les 4 de la matinada...

I la tercera peça del 2016 és el francès Jean-Michel Jarre, un dels pares de l'electrònica, que després de quatre dècades de carrera torna ara mateix amb un doble treball, *Electronica*, integrat per *The Time Machine* (disc publicat el 2015) i per *The Heart Of Noise* (aparegut fa només unes setmanes). Qui va ser capaç de congregat tres milions i mig de persones en un concert a Moscou (rècord Guinness) oferirà durant el Sónar un "espectacle total", una experiència sensorial completa.

Però, com passa en cada convocatòria, la cera que crema per sota la superfície és molt més interessant. Són noms com el del DJ i productor holandès Itergalactic Gary, un veterà que va començar els anys 90 punxant *house* de Chicago a l'Haia i que ara és resident de diversos clubs berlinesos. També el trio Ivy Lab, artífexs de les festes 20/20 de Londres, que vénen de l'explosió del *drum'n bass* en aquella ciutat i que han evolucionat cap al *hip hop* abstracte i els *future beats*. O el porto-riqueny Kenny "Dope" González, 50% dels Masters At Work (duet que forma amb Little Louie Vega), autor mític d'himnes del *garage* i el *house*.

L'escena local, com és habitual, també està ben representada en el centenar llarg d'actuacions que es duran a terme: per posar només uns exemples, es comptarà amb el barceloní John Talabot –Oriol Riverola de nom autèntic– que és el productor català que més lluny ha arribat en l'escena internacional. Farà el tancament del divendres, mentre esperem que tinga temps per acabar de produir el seu segon llarg, per a la producció del qual ha interromput pràcticament les seues aparicions en públic. I una bona notícia és també la sessió conjunta (la primera oficial) de dos sonaraddictes com són el barceloní Zero –que ja va punxar en la primera edició del festival– i l'aragonès Chelis, dues màquines del ritme que aquest any posaran els motors en paral·lel.

I per acabar no volem deixar d'esmentar una de les grates sorpreses del festival d'enguany: la presentació de l'àlbum *Hopelessnes* –per primera vegada a Europa– per part d'Anohni, el/la cantant transgènere d'Antony and the Johnsons amb un nou projecte que barreja l'electrònica de ball amb la seua prodigiosa veu. Un treball marcadament polític i reivindicatiu que tracta de temes com la vigilància dels governs, els atacs amb *drones* o la seua pròpia condició genèrica. ●